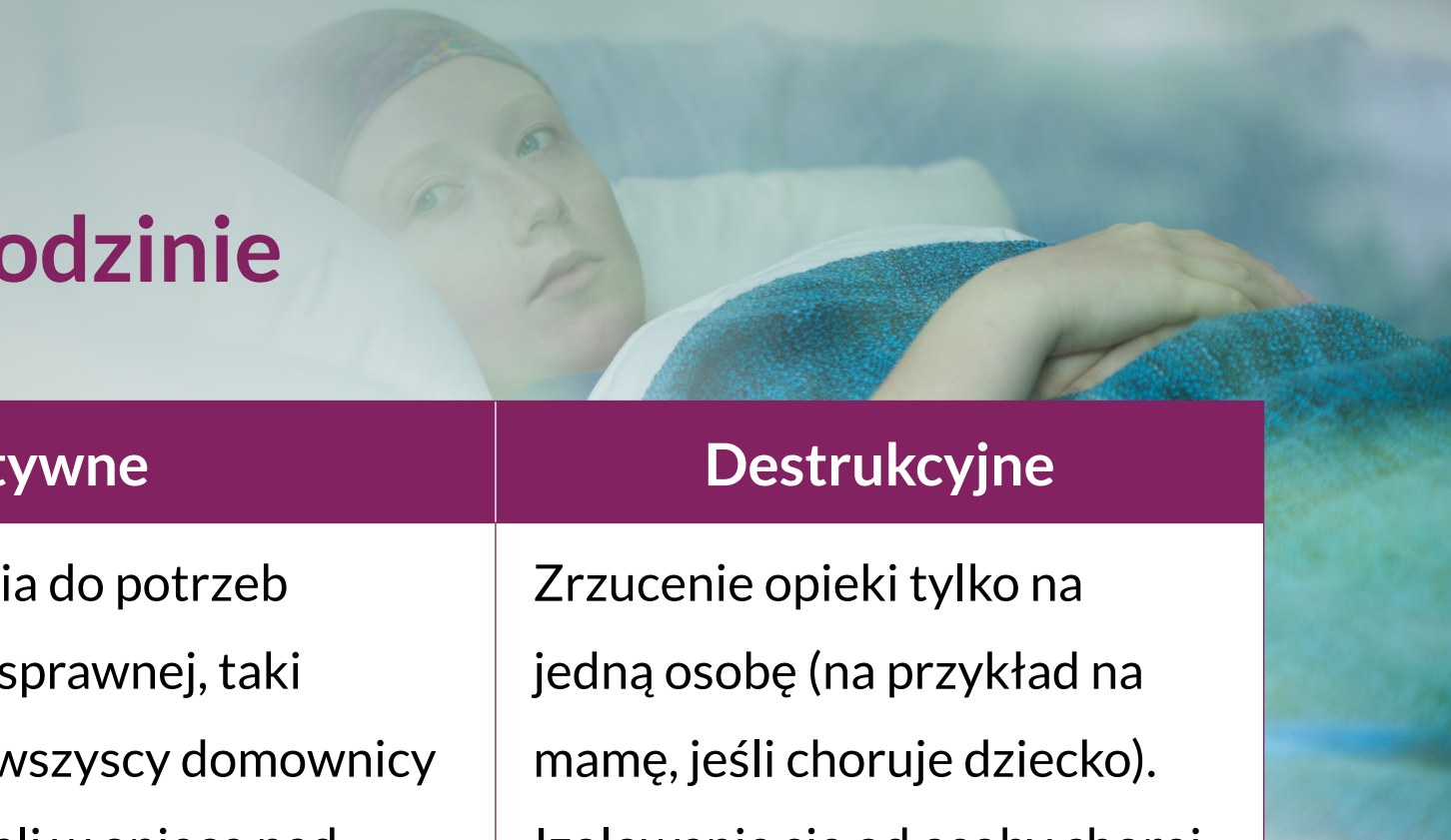

Reakcje na chorobę w rodzinie

Konstruktywne	Destrukcyjne
Akceptacja choroby lub niepełnosprawności.	Odrzucenie lub izolacja osoby chorej lub niepełnosprawnej.
Zdobywanie wiedzy na temat choroby.	Wyparcie informacji o chorobie, snucie czarnych scenariuszy.
Zaufanie dobremu lekarzowi i stosowanie się do jego zaleceń.	Szukanie kolejnych specjalistów, brak zaufania do lekarzy.

Reakcje na chorobę w rodzinie

Konstruktywne	Destrukcyjne
<p>Przystosowanie mieszkania do potrzeb osoby chorej lub niepełnosprawnej, taki podział obowiązków, aby wszyscy domownicy w miarę swoich sił pomagali w opiece nad potrzebującym członkiem rodziny.</p>	<p>Zrzucenie opieki tylko na jedną osobę (na przykład na mamę, jeśli choruje dziecko). Izolowanie się od osoby chorej, unikanie jej.</p>
<p>Szukanie rozwiązań, na przykład zwrócenie się do organizacji i stowarzyszeń zrzeszających osoby chore lub niepełnosprawne.</p>	<p>Popadanie w rozpacz, bezsilność, wzajemne oskarżenia, szukanie „winnych” wśród rodziny lub lekarzy.</p>

Choroba w rodzinie

Osoba chora lub niepełnosprawna nie pragnie, aby cała rodzina żyła tylko jej cierpieniem. Wręcz przeciwnie, energia i zaangażowanie członków rodziny w inne sprawy może wyzwolić w niej siłę do pogodnej walki z trudnościami.

I. Szok i wyparcie

Śmierć bliskiej osoby jest wstrząsem i na początku przeżywa się ją jako coś nierealnego, czy niemożliwego. W tej fazie rzadko pojawia się płacz i rozpacz. Człowiek działa jak „maszyna” lub automat. Niektórzy potrzebują kilku minut, inni kilku dni, a jeszcze inni tygodni, a nawet miesięcy, by przyjąć do wiadomości, że strata jest autentyczna.

II. Dezorganizacja życia

Osoba, która straciła kogoś bliskiego, ma trudności w sprostaniu codziennym obowiązkom. Czuje się nieporadna, zmęczona, brakuje jej energii. Mogą pojawić się zaburzenia łaknienia i snu. Tej fazie towarzyszą poczucie winy i krzywdy, izolowanie się od innych oraz wzbudzenie nadziei na spotkanie zmarłego, bo ta śmierć to tylko nieporozumienie.

III. Bunt

Osierocona osoba buntuje się, złości się na los, na Boga, na osobę zmarłą, na wszystko i na wszystkich. Może też odczuwać zazdrość, że inni cieszą się szczęściem rodzinnym, a ona nie.

IV. Przejmujący smutek

Na tym etapie najczęściej pojawia się głęboki smutek lub depresja.

Pojawia się żal, rozpacz, apatia, uczucie ciągłego zmęczenia i wyczerpania, a także ogromna potrzeba snu. Osoba przeżywająca stratę ma tendencję do izolowania się od innych, zamykania się w sobie. Przeżywa poczucie osamotnienia i niezrozumienia. Uważa, że życie jest bezsensowne i wszystko widzi w czarnych barwach.

V. Akceptacja

Ostatnim etapem żałoby jest pogodzenie się ze stratą.

Osoba, która pożegnała kogoś bliskiego, powoli odzyskuje aktywność oraz zainteresowanie życiem. Ma motywację i chęć do podejmowania życiowych zadań. Temat straty nie wywołuje już w niej przejmującego bólu. Czuje się pogodzona ze śmiercią bliskiej osoby i choć nadal tęskni, to już chce też żyć.

Śpieszmy się kochać ludzi,
tak szybko odchodzą.

Ks. Jan Twardowski

